

Kondor Katalin: Ember tervez...

2025 augusztus 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Valami nagyon szépr?! akartam írni így hétvégén, de aztán jött az arculcsapás, azaz egy hír, mely talán az egyik legjobb barátom halálhírét hozta

Így jártam én is, a közmondás pontosan úgy szól, ember tervez, Isten végez. Valami nagyon szépr?! akartam írni

Így hétfőn, de aztán jött az arculcsapás, azaz egy hír, mely talán az egyik legjobb barátom halálhírét hozta. Másfél év kínlás után a fehérvérzés vitte el, pedig mindent tőrt, amit ilyen helyzetben ember elterhetett, s még azt is át kellett élnie, élünk, hogy az orvosok közölték, 20-30 millió forint megmenthetné életét. Nem volt ennyi pénze, sokunknak nincs ennyi, s nem is lesz. Az illető mészáros volt, épp, hogy 50 múlt, s csodálatosan festett, de minden más mészárosat nem csak szeretett, hanem értett is hozzájuk.

A Magyar Hírlap cikkírójaként éppen a hétfői, rövidke cikkem témáján gondolkodtam, amikor a gyászírás ért, s azt sugallta, hogy róla írjak. Próbálok. Nem könnyű. Mindenesetre nemrég még tudattuk vele a betegágyánál, hogy kedvenc költője, írója, barátja, Lázár Ervin szülőföldjét, pontosabban ifjúkorának színhelyét, Alsó-Rácegrespusztát, ahol élt és nevelkedett, néhány hete meglátogattuk. Azt nem mondanám, hogy tolongtak a nagy meseíró, író, elbeszélő emlékhelyeinél az emberek, de örömteli, hogy az emlékhely szépen rendben van, s remélem továbbra is őrzik Lázár Ervin emlékét, aki egy év híján immár húsz éve nincs közöttünk. Sajnálom, hogy beteg barátunk nem lehetett velünk, mindenesetre örült a hírnek, hogy nekünk sikerült a kirándulás.

Eltelt pár hónap, s megint jött a nem létező véletlen. Nagybeteg barátunktól kaptam egy „ajándékot”, egy novellát. Mit is tudna adni egy ágyhoz láncolt, de azért az ágyban is írogató festő, akit cseppet sem mellesleg irodalmi tehetséggel is megáldott a teremtő? Olvas és ír. Az ajándék meg Lázár Ervin: A bolond kútásó c. novellája volt. Az írás egy józan mesteremberről szól, akit világbíró szándéka társai fölé emel. Idézek belőle: „A kútásó számtalan kutatásott, csak úgy csengett-bongott az ásója, amerre csak járt. Amint vízre lelt, az üreg mélyéről mindig felkiáltott, „már tocsog-locsog”. Egy nap eltöprengett, mi lenne, ha nem lefelé, hanem fölfelé, az ég felé indulna ásójával. Jól körül gondolta elképzelését, majd munkához látott. Belevágott a levegőbe, s egyre haladt felfelé. Elért a felhőket, majd átszakította a legfelsőbb rétegeket is. Valamit lekiáltott, de az emberek már nem értették a szavát. Az égi nyíláson át gyógyító fény szóródott a Földre, a kútásó pedig kilépett az árba, csillaggá változott, hogy reménységet hozzon a sötét éjszakákra.”

Barátunk búcsúja volt ez. Tudtuk, hogy ő a kútásó. Mert hogy az volt. Ezt a búcsút az első pillanatban fel sem fogtam, de aztán vitathatatlan lett, hogy régi barátja „segítségével” megírta saját halálát, pontosabban búcsúját. Ha lehetne, én azt írnám meg neki, hogy mi, a barátai, mint mindig, ezúttal is pontosan értettük a szavát.

Isten öleljen meg téged, drága Pető Tamás.

Kondor Katalin - www.magyarhirlap.hu

Ajánló

